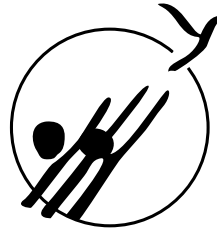

VIERDEWERELD BLAD

België - Belgique
P.B.
Brussel X
1/6019

Erkenningsnummer P 204209

Uitgave Beweging ATD Vierde Wereld,

april-mei-juni 2007, nr. 153

Verantwoordelijke uitgever: R. De Muylder, Victor Jacobsaan 12, 1040 Brussel. Uitgiftekantoor Brussel X

Een ontmoeting die je bijblijft, een mens die je inspireert, een ingrijpende gebeurtenis, en jaren later besef je : daar ligt de grondslag voor mijn engagement van vandaag.

Het was mijn eerste échte ontmoeting met een gezin in armoede. Ik was leidster in een jeugdbeweging. Tijdens één van mijn huisbezoeken na een open spelnamiddag, werd ik heel warm onthaald bij één van onze 'kandidaat'-leden. Gauw werden wat potten en borden op tafel aan de kant gezet, stoelen werden leeggemaakt en alle broers en zussen kwamen rond me zitten. Zo bekeken worden, gaf me een wat onwennig gevoel, maar de oprechte geïnteresseerdheid overmande me zo sterk, dat ik er uiteindelijk heel lang ben gebleven. Dat contact opende voor mij nieuwe deuren. Als opgroeiende jongvolwassene ergerde ik me zo verschrikkelijk aan alle schijn en gekunsteldheid waarmee ik dagelijks geconfronteerd werd op school, tijdens cursussen, bij vrienden. En hier bij deze voor mij totaal vreemde mensen in een totaal vreemde leefsituatie, werd alles op de man af gevraagd en gezegd.

Het meisje van elf was de jongste van acht kinderen in het gezin waarvan de moeder slechtziend en ziek was en de stiefvader een harde werker in een krantenkiosk. Dat het allemaal niet simpel was om de eindjes aan elkaar te knopen, kon ik uit hun verhaal opmaken. Moeder was er niet zo gerust in om de kleinste te laten

komen naar de jeugdbeweging, want ze hadden het met de oudere kinderen ook geprobeerd om zich ergens bij aan te sluiten, en geen enkel kind hield het langer dan een maand uit. Ondanks deze oprechte reserves, gaven de ouders toch de kans aan hun dochter. De week erop stond het meisje er met twee vriendinnetjes, ook elk uit een gezin met een moeilijke leefsituatie. Samen met mijn medeleidster zette ik me in om de verschillende leefsituaties een plaats te geven binnen onze groep.

Dat was niet altijd makkelijk. Wij hadden nog veel te leren. Taal, gewoontes en omgangsstijl waren zo verschillend van wat wij gewoon waren. En dan moesten we er nog in slagen om dit te rijmen met de rest van de groep. We herlaadden regelmatig onze batterijen door een praatje te gaan doen met het gezin. De drie vriendinnen bleven twee jaar in onze groep en gingen ook mee op weekend en op kamp. In de hogere leeftijdsgroep haakten ze uiteindelijk af.

Van deze gezinnen leerde ik mijn openheid te herwinnen en ontdekte ik dat kunnen luisteren en praten met elkaar een belangrijke stap is in het samen op weg gaan, hoe verschillend je ook bent. Deze levenswijsheden probeer ik tot op heden gestalte te geven in al mijn contacten. Dat ik hier ondersteuning voor nodig heb, is een feit. Zo maakte ik een tiental jaren terug kennis met de vierdewereldbeweging en ik besloot lid te worden. Vanuit deze ontmoetingen en vormingsmomenten krijg ik heel wat voeding om mijn levensideaal verder kracht bij te zetten.

Kristine

**Extreme armoede uitbannen, een weg naar vrede. Is dit ook uw mening?
Teken dan de oproep tot solidariteit. Zie pagina 8**

Begrijpelijk?

In augustus vorig jaar verhuisden Bert en Marianne Luyts-de Laat, en hun twee kinderen, naar Canada. Samen en elk apart zochten ze hun weg in een nieuwe omgeving. Marianne zoekt mensen in armoede op en ontdekt patronen die op zijn minst herkenning oproepen.

Het is september en mevrouw F. verlaat onder zachte dwang haar ongezonde woning. De stad betaalt voor haar een hotelkamer want de twintig woningen voor noodopvang zijn alle bezet. Als één daarvan vrijkomt, een maand later, wordt mevrouw F. verplicht om binnen de drie dagen het hotel te verlaten. Begrijpelijk. Waarom zou de stad een hotelkamer betalen als er noodopvang beschikbaar is? Mevrouw F. is niet enthousiast. Ook dat is begrijpelijk. Ze kent de buurt rond het hotel, ze weet er de diensten te vinden en op haar kamer heeft ze een telefoon waardoor contact mogelijk is met de enkele vrienden die ze heeft. Niet onbelangrijk, want haar gezondheid is broos.

2 Vierdewereldblad

Bij aankomst stelt mevrouw F. vast dat de woongelegenheid die haar aangeboden wordt een kamer is in een opvangcentrum voor mensen die uit hun land gevlucht zijn en nog maar net in Québec zijn aangekomen. Net als de vluchtelingen krijgt ze een badge met haar naam en haar foto. Die moet ze dragen om het gebouw binnen of buiten te kunnen. Begrijpelijk. 'Op plaatsen als deze moet je kunnen nagaan wie in- en uitloopt' zegt de man aan de receptie me.

Mevrouw F. is ontgoocheld, moe en kwaad. Ze voelt zich een vreemdeling in eigen land. Ze heeft het gevoel dat ze in de gevangenis beland is. De buurt is haar vreemd. Ze kent hier geen mensen en ook geen diensten. In haar kamer mag ze niemand ontvangen. Ze schreeuwt haar opstandigheid uit, de mensen die haar willen helpen smijt ze verwijten naar het hoofd, ze bedreigt hen zelfs. Meteen weigeren de maatschappelijk werkers om haar nog verder te helpen. Ze krijgt drie dagen om het opvangcentrum te verlaten.

Begrijpelijk? Ongetwijfeld : 'We kunnen niet aanvaarden dat onze medewerkers beledigd en bedreigd worden. Vandaag nog sluiten we uw dossier af', aldus de directeur.

Mevrouw F. staat op straat. Ze wordt opgevangen door iemand die zelf weinig middelen en veel moeilijkheden heeft en wiens enige kamer ze kan huren.

Ik maakte dit van heel nabij mee en schreef alles op wat mevrouw F. overkwam en wat ze me zei. Eens te meer viel me op hoe de logica van mensen in armoede, de logica van maatschappelijk werkers en deze van instellingen vaak tegenover elkaar staan waardoor het onmogelijk wordt om duurzame oplossingen te vinden die een eind maken aan de armoede.

Als al deze mensen een gezamenlijke vormingstijd zouden kunnen doormaken die mogelijk maakt dat ze met elkaar praten, hun eigen logica verwoorden en die van de ander begrijpen, zouden ze dan geen nieuwe wegen vinden?

Marianne de Laat

Feest in de Antwerpse Handelsstraat

Toen vijf vrouwen en een man, tweeëntwintig jaar geleden, dezelfde onrust deelden omwille van het buurthuis waar ze als vrijwilliger werkten, moesten ze wel iets doen. Om niet onbesuisd te werk te gaan gingen ze praten met mensen van het centrum Kauwenberg, het OCMW, andere organisaties. Het buurthuis in één van de armste wijken van Antwerpen stond open voor alle mensen van de buurt. Voor activiteiten gold de regel dat de drempel laag moest zijn. Maar toch kwamen mensen in grote armoede zelden over die drempel. Eens die vaststelling van alle kanten bekeken en benaderd bleef er maar één weg over: iets nieuws beginnen, een ontmoetingshuis waar in de eerste plaats mensen in armoede welkom zouden zijn.

Het ontmoetingshuis Welzijn Stui-venberg bestaat nu 20 jaar. De benedenverdieping van de Handelsstraat 72 zat op 17 februari afgeladen vol met mensen die dit mee wilden vieren.

Heel wat mensen hebben elkaar hier in de loop der jaren ontmoet. Praten, luisteren, samen koken, eten en afwassen, gezelschapsspelletjes spelen, op uitstap gaan, inzichten delen en samen nadenken, dat smeedt banden. En dat werd op dit verjaardagsfeest verwoord in getuigenissen, liederen en gedichten.

R. woont niet meer in de buurt en ook niet meer in de stad. Maar ze komt nog naar het ontmoetingshuis, als het kan, met de bus, van meer dan 20 kilometer ver. Wat is hier zo speciaal? Niets meer en ook niets minder dan dat mensen hier de plaats vonden en de erkenning die ze elders niet kregen. Verdriet om de dood van een ouder, vreugde om de geboorte van een kleinkind, nood aan het gezelschap van andere mensen, zin in wat ontspanning, door de bomen

het bos niet meer zien: hier konden ze terecht. Hier werd naar hen geluisterd. Hier mochten ze zelf luisteren naar anderen. En als een mens in diepe ellende zit, als niets meer schijnt te gaan, dan juist zijn er andere mensen nodig die hem op het spoor van zijn eigen passie brengen. In het lokaal aan de straatkant speelt een man op het elektrisch orgel. Speciaal voor hem in huis gehaald, tweedehands maar degelijk, daar zal hij de mensen van het ontmoetingshuis altijd dankbaar voor zijn, zo vertelt hij. Talloze uren geoefend om oude vaardigheden terug onder de knie te krijgen tot hij aangesproken

werd om ook elders het orgel te gaan bespelen. Zo werd het orgel een brug naar nieuwe contacten met de buitenwereld.

Ulrik De Meersman en Jaklien Van Olmen zijn vrijwilligers van het eerste uur. Van bij het begin was het een keuze om enkel met vrijwilligers te werken, zeggen ze.

Geen betaalde personeelsleden voor het ontmoetingshuis want elders hadden ze gemerkt hoe vlug je dan afhankelijk wordt van subsidies en in een papierwinkel dreigt te verzeilen.

Het moeilijke bij de opstart was het vinden van een geschikt lokaal. Dat heeft maanden geduurd. Wat ze vonden was steeds te duur, te groot, te klein, te verwaarloosd. Tot ze een ruimte vonden op de gelijkvloerse verdieping van de Handelsstraat 72. Met giften en steun van vrienden en sympathisanten ging de werking al die jaren door. Wat voor Ulrik het belangrijkste is: 'Mensen aanspreken zoals je zelf aangesproken wil worden. We zijn allen verschillend, maar we zijn allen mensen. Deze ervaring is de

Armoede heeft de negatieve kracht om mensen op te sluiten in zichzelf, in hun buurt. Het ontmoetingshuis buigt die spiraal alvast om.

basis van een gevoel van zelf-waarde en van zelfvertrouwen. Als dat ontbreekt kan een mens geen verdere stappen zetten en is hij gedoemd om in armoede te blijven leven.'

De Handelsstraat is een levendige buurt met veel groentenwinkels, kruideniers, slagers, bakkers, theehuizen. De mediterrane handelsgeest bruist er, in de handelszaken en op straat.

Het contrast is groot voor wie door de blauwe deur van nummer 72 gaat. Hier komen mensen samen wiens ouders en grootouders vaak ook al in Antwerpen woonden en een geschiedenis van armoede meedragen. Het is niet zo dat zij zich in hun buurt opsluiten samen met andere mensen die hun ervaringen delen. Op het feest zijn genodigden uit andere delen van de stad, uit andere steden, stadsranden en dorpen in Vlaanderen. Dat elke maand een delegatie van het

ontmoetingshuis deelneemt aan de Volksuniversiteit van de Vierde Wereld is hier niet vreemd aan. De vraag om aan die Volksuniversiteit te kunnen deelnemen kwam in eerste instantie niet van de vrijwilligers maar van de mensen zelf.

Ze drongen aan en overtuigden de vrijwilligers om de praktische problemen van voorbereiding en vervoer te overwinnen. En op die manier is de volksuniversiteit van de vierde wereld voor de mensen uit de Antwerpse Handelsstraat een platform geworden voor ontmoeting en uitwisseling, met mensen van her en der in Vlaanderen, in België, en via de internationale beweging ook nog veel breder dan dat.

Armoede heeft de negatieve kracht om mensen op te sluiten in zichzelf, in hun buurt. Het ontmoetingshuis buigt die spiraal alvast om. De viering van het twintigjarig bestaan was dan ook een bruisend en hoopvol feest.

M.-T. Poppe

Geweld

Of het geweld nu al dan niet toeneemt in onze samenleving? Het is een vraag die leeft. Wordt geweld alleen maar zichtbaarder? Of zijn we vooral verontrust door meer blind geweld dat elke toevallige voorbijganger kan treffen?

Die vragen leven ook in Nederland. "Wat er ook van zij, praktijk en ervaring leren dat de armen vaker slachtoffer zijn van geweld en daartegen uiterst gebrekkig worden beschermd." Dat lezen we in de voorstellingsbrief van de brochure: "Geweld dat de arme wordt aangedaan", een publicatie van ATD Vierde Wereld Nederland.

Het eerste deel van de brochure bestaat uit een tekst van Joseph Wrésinski, geschreven net voordat in mei 1968 in Parijs de studentenrevoltes uitbraken. Er werd toen veel over geweld gesproken en over vormen van structureel geweld. Voor Wrésinski is de arme vooral slachtoffer van minachting en onverschilligheid. 'Uit pure wanhoop over de onmenselijke toestand waarin hij moet leven, gaat hij tot geweld over.' Maar: 'Geweld roept steeds weer geweld op. De onbesuiste reactie van de arme wekt onze afkeer op. We gaan hem steeds dieper minachten en grondiger uitsluiten.

Hij heeft niet de rechten die ieder ander heeft.'

Wrésinski pleit ervoor om diepgaande menselijke betrekkingen met de armen tot stand te brengen. Ze moeten de kans krijgen om mensen te ontmoeten die, omdat ze hun idealen daadwerkelijk beleven, een model voor hen kunnen zijn. Het is de voorwaarde om samen een wereld van waarheid, liefde en gerechtigheid tot stand te brengen.

In een tweede deel wordt de tekst van Wrésinski aangevuld met overwegingen over armoede en geweld in de wereld van vandaag. Binnen de bescheiden omvang van deze brochure gaat het hier om losse steentjes, ideaal als aanzet voor wie verder wil nadenken over dit thema.

Geweld dat de armen wordt aangedaan. Vierde Wereld Verkenningen 12 (24 pagina's A5). Prijs: € 2. Met verzendkosten: € 3. Bestellen bij ATD Vierde Wereld Vlaanderen. Victor Jacobslaan 12, 1040 Brussel. Tel.: 02-647 92 25. Het bedrag kan gestort worden op rekening 000-0745336-85 met mededeling "Vierde Wereld Verkenningen 12"

We maken vrienden

Mieke Van Dyck in Midden- en Zuid-Amerika

Bijna 20 jaar geleden was ik een schooljaar in Haïti. Mieke Van Dyck werkte er toen al vijf jaar voor ATD Vierde Wereld. Ze was de bezieler van een school in Fonds des Nègres met twee bij-schooltjes in de *mornes* (heuvels). Soms *poulailler* genoemd door andere scholen omdat we geen uniform hadden voor onze leerlingen. Dat wilden we ook niet. Onze leerlingen waren al arm genoeg. De eerste zin in mijn dagboek van toen : “De eerste dag krijg ik zoveel te zien, dat ik niks kan ordenen.”

Ik blader verder in mijn dagboek : stakingen, dreigingen van staatsgrepen, een staatsgreep, aanhoudingen, schrijnende voorbeelden van armoede maar even zeer ontroerende voorbeelden van het niet opgeven door de armsten.

Mama's vragen om hun kinderen op school in te schrijven. Er is echt geen plaats meer. “Maar ze zullen wel recht blijven staan in een hoek.”

Enkele arme families kregen van een Canadees geld om een *ti-commerce* (microkrediet) op te starten. De inkomsten gebruikten ze om de begrafenis in een ander familie te betalen.

Een zin treft mij : “Alles wordt hier ingegeven door angst.”

Zaterdag 19 maart 2007.

We komen samen met enkele mensen uit de Beweging die Mieke kennen. Het wordt vooral een hartelijk weerzien. Mieke ziet er stralend uit. De vraag is al snel : ‘en hoe gaat het met u Mieke?’ Veel nadenken moest Mieke niet voor ze ‘goed’ zegt, gevolgd door

‘en altijd maar beter vind ik’. We eten zelfgebakken taart en drinken koffie.

Daarna vertelt Mieke. Want daarvoor zijn we gekomen.

Zoveel heeft ze te vertellen, ik probeer het toch maar wat te ordenen.

Geweld

In Haïti is de situatie sinds 2005 uiterst gevaarlijk. In de hoofdstad Port-au-Prince volgen de golven van geweld elkaar op. Een groot deel van de stad is in handen van gewapende groepen. Ze zijn vooral actief in de enorm grote sloppen-wijken van de stad : Cité Soleil (250.000 inwoners) en Martissant (300.000 inwoners). De Beweging is werkzaam in Martissant. Onlangs nog werden hier tachtig mensen doodgeschoten. De bendes beschikken over zeer moderne wapens. Wie geeft hen toch die wapens ? Er zijn ook veel ontvoeringen. De Internationale Beweging heeft nu een heel zware beslissing moeten nemen : de permanente werkers in Europa met verlof, keren voorlopig niet meer terug omwille van de bedreiging van hun veiligheid. Het was een harde klap voor de mensen in Port-au-Prince. Maar ze blijven sa-menkomen en mekaar ondersteunen. Rosana, een arme vrouw ‘met een moeilijk karakter maar met een gouden hart’ brengt wekelijks tot dertig mensen samen in haar hut. Is het niet gevaarlijk? Ze zegt heel gewoon : “ik doe niets bijzonders.”

Angst

Het geld is de kloof tussen rijk en arm. Maar de onderdrukking en de angst worden hier door iedereen

beleefd, op dit vlak zijn de mensen gelijk. Het is anders dan in Europa.”

Een weg naar vrede

Er is op dit ogenblik geen actie meer van de Beweging in Haïti. **maar...** - en Mieke zegt het met veel nadruk en tintelende ogen – in het najaar houden we, in het centrum van de hoofdstad, een groot colloquium over Père Joseph. Het zal een andere vorm van aanwezigheid zijn. Rijk en arm, zwart en blank, gestudeerden en heel arme mensen zullen er samenkomen en samen zoeken naar een weg tot vrede.

Jan Hanssens van de ‘Commissie Rechtvaardigheid en Vrede’ in Haïti heeft de medewerking van de Commissie toegezegd, net zoals Focal (*Fondation culture et liberté*), universiteitsstudenten en de scheutisten.

En ook andere landen uit de regio zullen meedoen.: Guadeloupe, Guatemala, de Dominicaanse Republiek, grensland van Haïti,

waar permanente werkers samenwerken met 'vrienden', paters jezuïeten.

Le Conseil des amis zorgt voor de financiële ondersteuning.

De medestanders zijn heel trots dat we dit aandurven.

Fonds des Nègres

In Fonds des Nègres, waar de Beweging startte, is er geen permanente werker meer. Maar de geest van de Beweging blijft, zeggen de mensen. Reeds vijf jaar komen jongeren samen in een leesgroep en bestuderen ze de teksten van Père Joseph. Ze dragen hem in hun hart, hij is iemand van hen. Een meisje werd verkracht. Met haar werd het eerste atelier begonnen. Samen iets maken : mensen voelen zich gewaardeerd.

Vorig jaar op 17 oktober was er in de kathedraal van Port-au-Prince een herdenkingsmis voor iedereen. Het was een waardige plaats. De armste mensen kregen respect.

Een Beweging van de regio's

In Midden en Zuid-Amerika bestaat de Beweging in sommige landen reeds zeer lang : in Haïti 25 jaar, in Guatemala 28 jaar en in Peru 16 jaar. Veel mensen van ter plaatse dragen nu de Beweging.

Peru : vorming voor jonge permanente werkers

De Beweging is hier werkzaam op twee plaatsen : Cusco en Cuyo Grande.

In juni 2007 organiseert ATD Vierde Wereld er een maand vorming voor jonge permanente werkers. Tien personen nemen deel : uit Boliviaë, uit Peru, Brazilië (Rio), Honduras en de Verenigde Staten.

Deze nieuwe groep wijst naar de toekomst. Ze zullen drie dagen per week deelnemen aan de acties in de dorpen. Françoise de la Gorce uit Frankrijk (72 jaar) komt een maand meewerken, ook de zoon van professor Ugarte die met de Beweging in Peru begon.

Miekes taak

Mijn grote taak is om elke beweging, hoe klein ze ook is, te plaatsen in de internationale beweging. Aan de Beweging in Honduras zeg ik : jullie horen er bij, er is hier een bijzondere plaats voor jullie.

Ik probeer samenwerking en overleg tot stand te brengen tussen de verschillende regio's in Midden en Zuid-Amerika.

De mensen spreken hier niet van "we gaan strijden tegen de armoede", wel van "we gaan vrienden maken"

Tenslotte

En als je dan zo ver weg bent, denk je dan nog aan Vlaanderen? Mieke denkt efkens na : Ja, aan mensen

Enkele wellicht?

Aan veel mensen.

Aan de seizoenen ook.

Isabelle Maes

Joseph Wresinski en de Rechten van de Mens.

Een vormingsdag op de boerderij 't Zwervel – Wijhe/Nederland

Een zeventigtal mensen namen aan deze dag deel op 17 februari 2007, waaronder tien Vlamingen. Dinie getuigde : Ik ontmoette Père Joseph bij een vergadering in Frankrijk. Wij konden elkaar niet verstaan omdat hij geen Nederlands sprak, en toch begrepen we elkaar! In die tijd had ik juist het gevoel dat ik nergens bij hoorde, dat wat mij overkwam allemaal mijn schuld was. Hij maakte me duidelijk dat dit niet zo was. Ik kreeg mijn eigenwaarde terug en dit veranderde mijn leven. Ik voel het nu als mijn taak om net als Père Joseph te vechten voor de mensen van de Vierde Wereld.

Worden de mensenrechten van de armsten in Nederland en België wel allemaal nageleefd ? Wat kunnen wij doen ? Daarover dachten we na in de werkgroepen.

We staaften met voorbeelden.

Er waren natuurlijk ook de momenten van verbroedering met de Vlaamse permanente werkers.

Jongerenkaravaan voor Europese Solidariteit

De Jongerenkaravaan voor Europese Solidariteit arriveert vrijdag 3 augustus in Brussel om jongeren uit heel België te ontmoeten rond de thema's armoede, uitsluiting en solidariteit.

Twee karavanen met jongeren uit verschillende landen toeren in de zomermaanden door heel Europa. Ook jongeren die de armoede uit eigen ervaring kennen reizen mee. Verder doen professionele artiesten mee, die voorstellingen en workshops kunnen neerzetten.

De ontvangst in Brussel wordt verzorgd door het team van het Huis van de Kennis, het cultureel centrum van ATD Vierde Wereld in Sint-Jans-Molenbeek. Van hieruit worden Brusselse jongeren uitgenodigd om een programma voor te bereiden. Via het Vierdewereldhuis in Etterbeek worden jongeren uit Wallonië en Vlaanderen benaderd. Zij kunnen zelf voorstellen doen om een creatieve of andere bijdrage te leveren aan het programma. Zelfs is het mogelijk om kortere of langere tijd met de karavaan mee te reizen. Kent u jongeren die zouden willen meedoen? Laat het ons weten!

Voor Brussel :

Huis van de Kennis / *Maison des Savoirs*, 02 / 414 02 06,
savoirs@skynet.be.

Contactpersoon: Frederique Caude.

Voor Vlaanderen en Wallonie :

ATD Vierde Wereld, 02 / 647 9225 ('s morgens)
atdvierdewereld@josdelisse.eu. Contactpersoon : Jos Delisse.

De Karavaan blijft een week in Brussel en is een onderdeel van de campagne rond 17 oktober, de Werelddag van Verzet Tegen Extreme Armoede, die dit jaar voor de 20e keer plaatsvindt.

Met jongeren wordt ruwweg de groep van 15 tot 35 jaar bedoeld. Het project is financieel mede mogelijk gemaakt door de Europese Gemeenschap

Jos Delisse

Kalender

17 juni

Start van de Solidariteitscampagne in Gent

19 juni

Volksuniversiteit Brussel

24 juni

Nationale Gezinsdag

3 tot 8 augustus

Jongerenkaravaan in Brussel

VIERDE WERELDBLAD

Tweemaandelijks uitgave
van de Beweging ATD Vierde Wereld
Victor Jacobsaan 12,
1040 Brussel
Tel. (02)647 92 25.
Fax (02)640 73 84.
Prk. 000-0745336-85.
e-mail :
atd-vw.belgie@skynet.be

Belgische afdeling van de
Internationale Beweging ATD
Vierde Wereld
avenue du Général Leclerc
95480 Pierrelaye, Frankrijk

Door lid te worden van de
Beweging ATD Vierde Wereld
onderschrijft u de basisopties
van onze Beweging en betekent
u een steun in onze strijd
om een einde te maken aan
de armoede.

Giften van 30 euro of meer
per jaar zijn aftrekbaar van de
belastingen. Een fiscaal attest
wordt in februari afgeleverd.

WERELDWIJDE OPROEP TOT SOLIDARITEIT

Extreme armoede uitbannen, een weg naar vrede

Ik ben solidair met alle mensen die zich, hier en elders in de wereld, inzetten om aan schrijnende armoede een einde te maken.

Ik wil ertoe bijdragen dat de waardigheid van ieder mens gerespecteerd wordt en dat iedereen daadwerkelijk toegang krijgt tot de rechten van de mens.

Ik wil met anderen de krachten bundelen opdat mensen die onder armoede en uitsluiting gebukt gaan, volwaardig aan de samenleving zouden kunnen deelnemen en dus ook aan de viering van **17 oktober, Werelddag van Verzet tegen Extreme Armoede**.

Ik vraag alle burgers, organisaties, lokale en nationale overheden en de Verenigde Naties om :

- te erkennen dat de armsten zelf degenen zijn die het eerst in verzet komen tegen armoede;
- de armsten te betrekken bij het uitdenken, uitvoeren en evalueren van het beleid dat hen aangaat. Dat beleid moet gericht zijn op een wereld zonder armoede, een wereld die het recht op gezinsleven, menswaardig werk en sociale, culturele en politieke participatie waarborgt;
- de jaarlijkse manifestaties op 17 oktober zodanig te ondersteunen dat in deze Werelddag van Verzet tegen Extreme Armoede de deelname van mensen die zelf in armoede leven centraal blijft staan;
- deel te nemen aan een voortdurende dialoog met de mensen die door hun verzet tegen extreme armoede bouwen aan een vreedzame wereld.

Datum: .....

Handtekening: .....

Naam: ..... Voornaam: .....

(eventueel) Beroep/functie: .....

Adres: .....

Postcode: ..... Gemeente: .....

Land: ..... Telefoon: ..... E-mail: .....

☐ Ik wens op de hoogte te blijven van wat er met deze oproep verder gebeurt

☐ Ik ben bereid deze oproep te steunen:

- ☐ door te helpen de oproep te **verspreiden**: stuur me ..... exemplaren
- ☐ door deel te nemen aan manifestaties op **17 oktober**: stuur me informatie
- ☐ door .....

☐ Ik wil meer doen: stuur me informatie over ATD Vierde Wereld

☐ Ik ben akkoord dat mijn naam op de website van de campagne wordt gepubliceerd

☐ Ik wil met onderstaand voorbeeld laten weten wat ik zelf al doe tegen armoede en uitsluiting:

.....
.....
.....
.....

Stuur deze ondertekende oproep vóór 17 oktober 2007 naar:

Solidariteitscampagne p/a ATD Vierde Wereld, Victor Jacobsaan 12, 1040 Brussel
of onderteken online op www.oct17.org/site/-Solidariteits-verklaring-.html